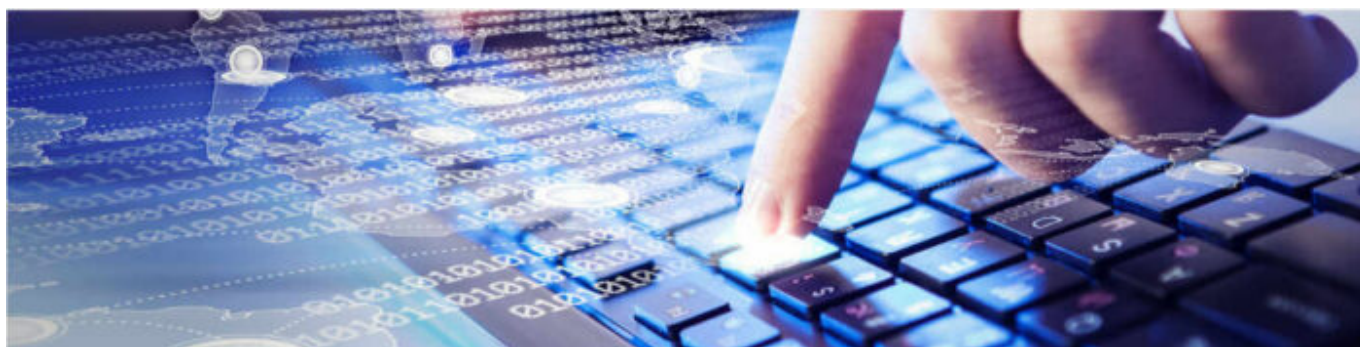

Misie: 48. Může člověk uvěřit na internetu?

Misie na kliknutí

Misie: Může člověk uvěřit na internetu?

Bůh píše s každým člověkem vlastní příběh víry.

Můj příběh mě vedl v roce 1996 na internetovou misi v projektu [Grano Salis](#). Tehdy se web skládal jen ze šedých internetových stránek a blikajících reklamních bannerů. Neexistoval tehdy žádný smartphone, žádné streamování, žádná sociální média, jako Facebook, Instagram, Spotify, YouTube – ale existovala jedna otázka: Je možná misie na internetu? Může člověk kliknout a uvěřit?

Tehdy, před více než 25 lety, se na to někteří křesťané dívali kriticky. Internet byl pro ně prostopášné, nepřátelské prostředí, lavicí posměvačů, na kterou věřící člověk nesedá.

Dnes, počínaje lockdownem koronavirové pandemie, se internet stal hlavním tématem téměř ve všech církvích a sborech. Krize smetla všechny obavy, napomínání a varování. *Digitální nadšenci*, kteří léta chtěli na internetu experimentovat, konečně mohli ukázat, co mohou ve svých sborech a pro své sbory dělat. A pro jejich sborová staršovstva bylo najednou v pořádku všechno, co sbor nějak udržovalo při životě.

Mezi rokem 1996 a dneškem je méně než 25 let. Internet se za velmi krátkou dobu hodně změnil, přišla mediální revoluce. A stejně jako všechny mediální revoluce před ní, i tato otevírá dveře novému způsobu zvěstování starého evangelia jinak.

Když Gutenberg vynalezl tisk, byla Bible jednou z prvních knih, které byly vytištěny. Ne proto, že nová „kniha“ nového média byla ve skutečnosti křesťanská, ale proto, že existovali lidé, kteří chtěli zpřístupnit Písmo svaté novým způsobem. Byla to další šance pro evangelium!

Když bylo v USA v roce 1906 vysíláno první rozhlasové vysílání, lidé zpívali vánoční koledu a četli text z Bible. V roce 1959 byla v Německu založena společnost *Evangeliumsrundfunk*. Ne proto, že samotné rádiové médium bylo křesťanské, ale proto, že bylo levné a mohlo oslovit mnoho lidí současně. Byla to další šance pro evangelium!

Jen krátce nato přišla další mediální revoluce. Zatímco rozhlasu trvalo 38 let, než ho začalo užívat prvních 50 milionů lidí, televize uspěla za pouhých 12 let. Zprávy, zábava, sport a znovu – křesťané. Hlasatelé všech vyznání mluví doma v obývacím pokoji, křesťanské televizní programy a kanály se v západních zemích objevují jako houby po dešti.

Kniha, rádio, televize – každá mediální revoluce je příležitostí pro evangelium. A Bůh píše příběhy víry s lidmi, kteří používají tato média. A tito lidé o tom říkají: V 80. letech dostávalo rádio, vysílající evangelium až 1 000 dopisů denně. Dnes je většina zpětné vazby přijímána prostřednictvím e-mailu

nebo sociálních sítí. Protože jsme za posledních 25 let zažili další mediální revoluci – internet.

E-mailem dostáváme novinky, na internetu si rezervujeme dovolenou, kupujeme si knihy, prodáváme staré věci ze sklepa, užíváme si filmy, posloucháme hudbu, udržujeme kontakty, hledáme partnera na celý život. V něm „žijeme a hýbeme se i trváme“ dalo by se říci Pavlovými slovy o internetu.

A ta stará otázka stále existuje: Je možná misie na internetu? Může se člověk obrátit k Bohu online? Je možné najít ve virtuálním světě skutečnou víru v Boha?

Misie na internetu je možná

Co přesně to znamená „uvěřit“, „obrátit se“, „konvertovat“, „přijít k víře“? Teologicky se zdá, že věc je jasná, ale to lze zvenčí pozorovat a pochopit mnohem méně jasně, než by si někteří přáli. Kdy je víra v Boha skutečná? To je v reálném životě obtížné posoudit. O kolik těžší je to říci, když někdo ve virtuálním světě klikne na tlačítko osaměle, sám a beze svědků?

Možná si musíme něco přiznat: že naše chápání *obrácení* je často dost formováno myšlením moderny, s jejím mechanicko-transakčním světovým názorem.

To, co někteří považují za minimální požadavek na platné *obrácení* – tedy evangelizační kázání s jasnou výzvou k *obrácení*, a následné individuální rozhodnutí každého jednotlivce, veřejně viditelnou reakci na evangelizační výzvu a poté organizovanou duchovní péči, After Party, apod. – sahá do značné míry zpět k Charlesovi Finneymu, americkému kazateli obrození 19. století.

Ale předtím již existovalo 1 800 let církevních dějin. *Vznik víry v Boha* je proto pravděpodobně mnohostrannější a složitější, než by se mohlo z pohledu moderního evangelikalismu zdát. Bůh má svou vlastní duchovní cestu pro každého člověka.

Většina věřících lidí považuje tuto cestu za dlouhý proces. Někteří na této cestě vnímají jednotlivé rozhodovací body, ale někdy skutečně existuje jen ta jedna událost, jen ta jediná zkušenost, jen to jedno rozhodnutí.

Dobře si pamatuji svou první vážnou modlitbu jako osmileté dítě: „*Pane Ježíši, nevím, jestli jsi – ale jestli ano, udělej něco.*“ Abych byl upřímný: nerozuměl jsem tehdy ani polovinu toho podstatného o křesťanské víře (Charles Finney by pravděpodobně měl se mnou problém).

Dnes vidím, že tato první modlitba je součástí mé duchovní cesty. Na cestě byly předchozí úseky, na nichž mi Bůh rozdával dary a zaséval touhy. A pak přišly další modlitby a rozhodnutí. A dokonce ani dnes, o 55 let později, není tato moje cesta v žádném případě ukončena. Jako křesťan jsem tím, kým

jednou budu – a jednou se stanu jenom tím, kým již jsem.

Pokud je pravda, že *obrácení* je pouze předehtou k podstatné části celoživotní cesty víry, pak všechny ty malé i velké zkušenosti na této cestě víry získávají zcela nový význam. Všechna inspirativní slova, všechna setkání s autentickými křesťany, všechny náročné životní situace, všechny dobré důvody věřit, nadpřirozené modlitební zážitky, dojemná hudba ... každé takové zákoutí mého života bylo Božím vedením mé duchovní cesty. Každé zákoutí mého života – a tedy i ta zákoutí, která se v této době odehrávají *online*.

Čím více vnímám svět a vedu svůj život v prolínání *online* a *offline*, tím více je moje duchovní cesta ovlivněna momenty a zkušenostmi na internetu: Můžu se naučit rozumět Bibli prostřednictvím stažených e-knihy nebo podcastu, videa, článku na křesťanských stránkách. Můžeme se ve svém obývacím pokoji modlit na ZOOMu s lidmi ze sboru nebo při internetovém vysílání bohoslužeb ve sboru.

Kliknutí na něco na internetu samozřejmě není to samé jako reálný život. Ale ani osobní účast na nějaké sborové akci není to samé jako reálný život. To, co nakonec udává směr mé duchovní cestě, co probouzí a podporuje mou víru v Boha, není otázkou „online“ nebo „offline“. Záleží jen na tom, zda tím Bůh zasáhne mé srdce.

Misie na internetu má svoje praktická pravidla

Jsem přesvědčen, že čím více se pohybujeme v digitálním prostoru a získáváme s ním zkušenosti, čím více vnímáme, poznáváme a respektujeme svět online, tím více se pro nás internet stává misijním polem.

A jako každé misijní pole má i internet svou vlastní kulturu a zákony, do nichž je třeba promlouvat a překládat evangelium, aby mohlo rozvíjet svou nadpřirozenou moc.

Na tomto místě bych chtěl zmínit tři praktické faktory, díky nimž je pravděpodobnější, že hledající lidé najdou na internetu své průvodce na jejich cestě rostoucí víry v Boha.

Prvním faktorem misie na internetu je *nalezitelnost*, vyhledatelnost, dostupnost. Na internetu se lidé

odvažují přiblížit se k zážitkům, kterým by se ve skutečném životě vyhýbali. Lidé, kteří by nikdy nevstoupili do naší modlitebny, jsou jí otevřeni, jsou připraveni sledovat živý přenos naší bohoslužby (nebo třeba křesťanská videa v mediální knihovně portálu Síť víry, nebo na stránkách vašeho sboru). Nejprve ale musí vědět, že všechny tyto možnosti existují. Internetovou misií nejde dělat potají.

Druhým faktorem je *potřeba*. Jak snadné je pro lidi na internetu na naši stránku přijít, tak stejně rychle zase zmizí. Pokud nenajdou dobrý důvod, aby zde zůstali. Pokud se vám nějaká sborová akce nebo shromáždění nelíbí, obvykle ze zdvořilosti zůstáváte na své židli až do konce. Ale na internetu je odchod jen otázkou jednoho kliknutí. Web poskytuje bolestně upřímnou zpětnou vazbu o našem dobře míněném úsilí: Na ty, kdo dávají odpovědi na otázky, které nikdo nepoložil, na které se nikdo neptá, které nikoho nezajímají, na ty nikdo neklikne.

A třetím faktorem misie na internetu je *společenství*, „komunita“. I když sedíte sami před obrazovkou, jste propojeni s ostatními. Na rozdíl od knih, rozhlasu a televize je internet prvním interaktivním masovým médiem. Každý může mluvit – takže my křesťané bychom měli lépe naslouchat. Opravdu chtít a riskovat dialog.

Dostupnost, potřeba, společenství – myslím, že na tomto online velmi záleží. A kam bude tato cesta pokračovat, ukáže budoucnost. Doufám, že sebereme odvahu a ochotu experimentovat, jít touto novou, neprobádanou cestou misijní služby, aby lidé mohli na své duchovní cestě vidět i internet jako prostor pro duchovní prožitek, růst a požehnaný čas.

Přál bych si, aby i skrze tuto službu mohl Bůh psát s co největším počtem lidí jejich vlastní příběh víry, třeba i od prvních řádků.

-šk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)